KARİKATÜR

ŞARK CEPHESİNDE ÇIĞ:
Mihver — Yuvarlanıyor, imdat!...

Kadın — Sinemalar bu sene pahalı..
Erkek — Filimlerde mevzu kıtlığı olduğu için!..

ANKARA MEKTUBU

ZAVALLI İSTİFÇİLER:

Bilmem eskidenberi âdetiniz midir, kışlık sovanınızı toptan mı alırsınız? Eğer böyle yapıyorsanız istifçi biçaresinin de halinden anlarsınız.

Arkadaşlarımız, hattâ samimî arkadaşlarımız arasında hepimizin bir iki tane istifçisi vardır, değil mi? Hele şöyle bir hafızanızı yoklayınız!

Onların bize yandıkları dertleri hep birdir:

— Kötü günler için köşeye attığım birkaç kilo yiyecek harap oldu. Verdiğim paralar havaya gitti.

Derler. Uzağa gitmiye ne hacet? İtiraf edelim; aldığımız beş kilo şeker, elli paket sigarayı bizde rutubetin değilse, kurtların, kurtların değilse ayaklı kurtların şerrinden kurtaramamışızdır. Şeker var diye bol bulamaç sarfetmişiz, sigaram bol diye bol bol duman savurmuşuzdur.

Söze sovanla başladım. Çünkü, kışlık toptan alınan bu sovan meselesi istifçilik ısrafına en iyi misaldir. Sovanı on beşe iken satın alır ve mutfağın bir köşesine atarsınız. Fakat bir ay geçti mi, yeşil filizler yer yer kendini göstermiye ve bundan bir iki ay sonra da çürükler çoğalmıya başlar.

Nekadar dikkatli olsanız ve çürümiye müstait olanları ilk yemeklerde sarfetseniz nafiledir. Muhakkak bir sürüsünü atmak, bir sürüsünü de yeşillenmiş ve bozulmuş olarak kullanmak mecburiyetinde kalırsınız. Netice, aldığınız sovan yarı yarıya kalır ye fiyatı otuza gelir. Halbuki mübarek de en fazla arttığı zamanlarda bu fiyata satılır. Hamallığı, mutfağınızda yer işgal edişi, mutfağı berbat bir halde kokutuşu da üstüne caba.

İstifçiler de, diğer yiyecek maddeleri için bu kabil zararlardan şikâyet ederler. Kibritler ve şekerler nem almıştır. Makarna ve pirinçler kurtlanmıştır. Patatesler filizlenmiş, unlar acımıştır.

Bunlar ki, böyle bozulmamış olsa diğer vatandaşlar onlardan istifade edeceklerdi. Günlük ihtiyaçtan fazla alınan maddenin diğer vatandaşa ait olduğunu ve bunu alıp depo ederek çürütmiye hakkımız bulunmadığını bilmekliğimiz lâzımdır.

Kaldı ki, bu gayri tabiî alım çoğumuzun normal bütçelerimizi de sarsmaktadır. Düşünelim; insanlar normal zamanlarda her gün baklava börek yemezlerdi ki, çuvallarla una ihtiyacımız olsun ve evde çoluk çocuk yağlı güreş yapacak değiliz ki, tenekelerle zeytinyağı istifine zaruret bulunsun.

★

HEM AĞLAR, HEM GİDERİZ:

Şu ticaret hayatının ne açmazları vardır. Ay başında sinemalar sudan, yahut berbat filimler gösterirler. Çünkü, bilirler ki, cebimizde para vardır, onlar bizi dürter ve sinemalara behemehal gideriz.

Fakat ay sonuna da enfes filimleri saklarlar ve yine bilirler ki, ne yapar yapar, borç harç onlara da gideriz.

— Peki, canım, gitme!

Diyeceksiniz. Biz gelinin meşhur sözünü tekrarlıyarak cevabını şöyle veririz:

— Yok canım, biz hem ağlar, hem gideriz.

★

MAKİNE MİSİN MÜBAREK?

Radyo neşriyat müdürü Fuat Münir, müdür Vedat Tör'e gitti ve dedi ki:

— Cevat Memduh bugün bir konuşma yapacak. Ama getirdiği konuşma tam elli sayfa tutmuş, on beş dakikaya sığmaz ki..

Vedat Tör cevap verdi:

— Üstat makine gibi konuştuğu için ona nefes payı lâzım değildir. Merak etme o bu zamana yüz sayfalık konuşma bile sığdırır.

— Durak mı?
— Yoh peşinden gidek!.

BUHRAN GEÇİRMİŞ:

Nurullah Ataç şekerci dükkânının önünden geçiyordu, gözü lebalep dolu vitrinlere ilişti. Hemen içeri girdi ve bağırdı:

— Ver yahu şurdan bir kilo şeker!

Şekerci sordu:

— Ne şekeri?

Bu sırada gözü fiyat etiketlerine ilişen Ataç kendinden geçmiş bir halde mırıldandı:

— Nöbet şekeri yavrum, nöbet şekeri!

★

ARANILAN KOKULAR:

Kokulardan konuşuyorlardı. İzzet Melih dedi ki:

— Avrupada bazı yeni kokular çıkmış, meselâ Plâj kokusu, Kadın teri kokusu gibi. Bunlar meraklılarınca bazı hatıraları canlandırdıkları için kullanılıyormuş.

Yenişehir eczanesi sahibi Nurettin Yatman atıldı ve şu fikri ileri sürdü:

— Öyle ise üstadım ben de furundan çıkmış börek, kaynıyan üzüm hoşafı, demlenmiş Seylan çayı gibi bazı kokular yapayım, hayli satış temin ederim.

★

DÜŞMAN AYAĞA:

İstanbul pasta salonunda oturmuş kaynatıyorlardı. Enver Behnan bir aralık sordu:

— Yahu, dikkat ediyor musunuz, en göze çarpan pahalılık ayakkabılardadır. Acaba sebebi ne?

Nalbantoğlu Hıfzı gürledi:

— Ne olacak? Dost başa, düşman ayağa bakar. Bir kısım halk düşmanları da ayaklarımıza musallat oldular. Sebebi muhtekirlik. düşmanlık ayol.

★

RADYO MU, ETİBBA ODASI MI?

İki arkadaştılar. Radyo evinin önünde biribirine rasladılar. Birisi ötekine dedi ki:

— Ne işin var buralarda?

Öteki cevap verdi:

— Hastayım da şuraya giriyorum.

— Hasta isen hastaneye git. Radyoda ne yapacaksın?

— Yahu görmüyor musun, bütün doktorlar burada, Galip Atacı, Fahri Ecevit'i, Celâl Duruyu arayan hep Radyo evinde bulur. Elbet derdime bir çare düşünürler.

Beriki şaştı ve söylendi:

— Desene mübarek yer Radyo değil, Etibba odası, yahut poliklinik.

(Devamı 5 nci sayfada)

No. 362 CİLT: 14 SENE: 7 FİYATI 10 KURUŞTUR 3 BİRİNCİKÂNUN 1942

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul! 103

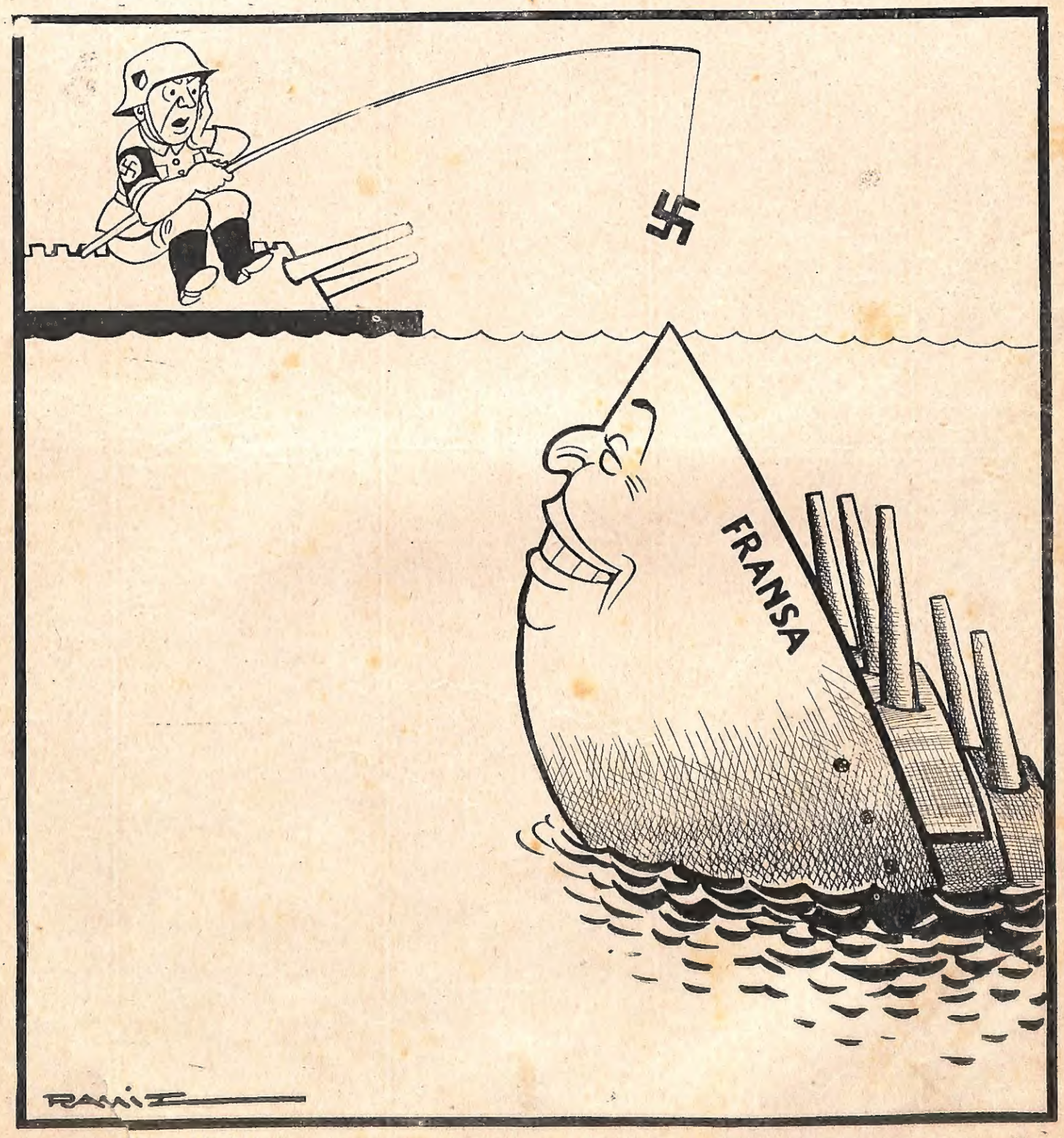

FRANSIZ FİLOSU TULONDA KENDİ KENDİNİ BATIRDIKTAN SONRA:
Avcı — Meğer bu balık başka balıkmış!..

— Hani hatırlıyor musun, elli yıl evvel beni aldatmıştın, nihayet dün o haspayı gördüm!?!.
— Canım, bırak şu masalı, hâlâ bunun kavgasını etmekten usanmadın mı?..
— Ne kavgası ayol, hâlâ kendimi gülmekten alamıyorum, o kocakarının nesini beğenmiştin sanki?!!.

HAFTADAN HAFTAYA

HOROZ ÖLDÜ

BEŞ on yıl evveline kadar sokaklarda ve seyir yerlerinde seyyar simitçiler, seyyar turşucu ve helvacılar gibi seyyar şekerciler de gezerdi. Camekânlı tablanın manzarasını unutmak kabil değildir. En arkada, tiyatro sahnelerinin arka perdeleri gibi, oymalı sıradağları temsil eden kuş lokumları dizisi, daha önde renk renk akide şekerlerinden tepeler, ovalar, nihayet bunların üstünde billûr köşkleri andıran nöbet şekeri kümeleri, en önde de fıstıklı lokumlar ve badem ezmesi gibi hatırlı şekerlerden minimini tepecikler. Çok kere de camekânın üstüne güneşten ibikleri çarpılmış sarılı, kırmızılı horoz şekerleri tünerdi.

Günün birinde bu camekânlardan birinin önünde fakir bir adam durur, şimdiki tramvayların ön kapıları yanında ayakta duran boyalı bayanları seyreder gibi mahmur mahmur akideleri, lokumları seyreder. Bir yandan da ceplerini birer birer ters yüz ederek hiç olmaz sa bir onluk - şimdiki kırmızı onluklardan değil, eski bakır metelik - kalıp kalmadığını arar. Fakat heyhat! Nihayet nefsine söz geçiremez, açık camekânlardaki şekerlerden bir kısmını avuçladığı gibi yokuştan aşağı tüyer.

Şekerci çocuk ve ihtiyar olsa mesele yok. Fakat o inadına kozhelvası gibi çetin bir adamdır. Bir an şaşalar gibi olduktan sonra tablayı Allaha emanet eder ve hırsızı kovalamıya başlar. Koşu mesafesi malûm olmıyan kıyasıya bir mukavemet koşusu olduğu için, hırsız, bir zaman sonra solur ve üstelik de yolunu şaşırarak bir çıkmaz sokağa girer. Bakar ki, kurtuluş yok. Şekerleri hemen ağzına doldurarak:

— Artık kavga kalmadı ağam, der. Ne sana, ne bana!..

Bu şeker hikâyesini bana hatırlatan, geçen gün Tulon limanında Tanrının uçsuz bucaksız rahmet deryasına dalan Fransız donanması olmuştur. Almanlar uzun zaman limandaki bu cicili bicili şeker camekânını yutkuna yutkuna uzaktan seyrettiler. Öte taraftan İngilizlerin de ayni manzara karşısında ağızları sulanıyordu. İki tarafın da niyeti bir punduna getirerek camekâna bir hamle etmekti. Bu yapılınca, hikâyedekinden biraz farklı olarak şekerin sahibi irili ufaklı yüz parçayı kendi ağzına attı ve «artık kavga yok ağalarım. Ne sana, ne ona» dedi.

Tâbiri mahsusile artık horoz ölmüş, kavga bitmişti. Gerçi Gol horozu çoktan ölmüştü. Fakat bu oun biçare vücudunu öldükten sonra da ortalarda süründüren bir nevi horoz mirası idi.

Diyorlar ki, «âkibeti hissedince kaçamaz mıydı? Mademki nasıl olsa ölüm ölümdür. Kazara denize düşen sinirli ve meyus bir genç kız gibi kendini Tulon limanının sularına gömeceğine dışarı kaçamaz mıydı?

— Nihayet şeker de kalkıyor.
— Daha yeni mi yahu! Bizim mahallede bir aydır yok!..

— Şöyle müthiş, okuyanları sinirden çatlatacak bir roman yazmak istiyorum..
— Bundan kolay ne var? Pirinçle yağın hikâyesini yaz!..

ANKARA MEKTUBU
(2 nci sayfadan devam)

AVCILIKTA OLAGAN ŞEYDİR:

Geçenlerde Selim Sarper göl başına ördek avına gitmiş, fakat avcı olmasına rağmen Nüzhet Babayı görtürmemişti. Babanın artık çenesi durur mu? Şimdi rastgelene ilk lâf olarak şunu söylüyor:

— Birader, canım bir ördek istiyordu. Hâldeki av kuşları satanlara uğradım, bir tek kalmamış.

— Peki, ne olmuş bunlara, kim almış?

Sualine de cevap hazır:

— Kim olacak birader. Sarper geçen gün ava gitti. Malûm ya, saçmanın vuramadığı ördek leri para vurur.. **Zaparta**

Kadın — Tüylü şapkalar moda oldu..
Erkek — Desene yine epey kaz yolunacak!..

Gerçi bu defa hemen İtalyan donanması ortaya çıkarak cezasını verirdi ama, ne de olsa çıkmamış canda daima bir küçük ümit vardır.»

Doğrusu aranırsa o da mümkündü, bu da mümkündü. İrili ufaklı yüz parça zırhlı ile değil yüz adet sopa veya koldemiri ile bile bir şeyler yapmıya hiç bir mani yoktu. Yalnız sopayı tutan kol, onu idare eden kafa silâhsıza ayrılmamış olmak şartile. Tanrı kimseyi şaşırtmasın.

Günün vakaları arasına karıştığı için pek farkında değiliz ama, tarihte böyle bir manzaranın galiba eşi yoktur. Hep çelik kalelerden mürekkep ve içi ateşle dolu bir şehrin havalara yıldırımlar saçarak bir iki saat içinde denize gömüldüğünü bir göz önüne getirin. Bunun için ilerde meydana getirilecek edebiyat, resim, sinema şaheserlerini bir düşünün.

Zavallı Fransa! Sen yıllarca yeme, içme, böyle bir donanma meydana getir, sonra onu bukadar nafile bir şekilde havaya, suya savur.

Fıkra ile başladık, yine öyle bitirelim. Arnavut kızını günün birinde dağa kaldırırlar. Haftalarca oradan oraya dolaştırırlar, su başlarında civar köylerden çalınmış kuzuları kızartarak, geceleri sabahlara kadar çıra aydınlığında tulum çalıp kızı oynatarak safa sürerler. Nihayet kızdan istenecek bir şeyleri kalmayınca:

«Haydi kızım, yedik içtik, eğlendik, sen de yoruldun. Seni artık evine gönderelim de biraz dinlen» derler.. Kız hazırlandıktan sonra:

«Ağalar sizden bir ricam var, der, geldiğim zaman üstümde bir tabancam vardı. Onu bana verin» der. Ağalar tabancayı ne yapacağını sorarlar. O cevap verir: «Sıkı zamanda lâzım olur.»

İhtiyar bir Arnavut dayanamaz: «Be kızcağızım, zamanın bundan sıkısı olur muydu? Ne yapacaksın o oyuncağı» der.

Şimdiki halde Tulon donanmasını kaybedenlere söylenecek de aşağı yukarı bundan başka bir şey değildir:

«Bukadar sıkı zamanda limanda bağlı durmaktan başka bir şey yapmıyan bir donanma için: «altı da bir, üstü de bir-dir suyun».

KARİKATÜR

SİGARALAR PAHALILAŞTIKTAN SONRA;

— Uskumru da pahalılaşmış..

— O bir şey değil, bundan sonra asıl izmaritler pahalılaşacak...

DİYARBAKIRDA M. Ş.

«Rakının ciğerlere ziyanı olduğunu bildikleri halde neden içiyorlar?»

CEVAP:

Ne yapsınlar? Rakı içmeseler şarap içecekler, şarap içmeseler viski, viski içmeseler votka, votka içmeseler apsent, apsent içmeseler kokteyl içecekler. Nasıl olsa, hepsinin ciğerlere ziyanı var! Varsın, onların ciğeri de rakı yüzünden harap olsun!

★

Yeşilköyde S. Ö.

«Uzun boylu bir kıza güzel dedim, dul anlamış. Şimdi benden tarziye istiyor. Nasıl hareket edeyim?»

CEVAP:

Bu sefer de kendisine dul dersiniz, güzel anlar!

★

Ankarada İ. D.

«Sizi hep minderde görüyoruz, biraz ayağa kalksanız da boyunuzla posunuzla seyretsek..»

CEVAP:

Biz, sorulan suallere, boyumuz posumuzla değil, aklımız, fikrimizle cevap veriyoruz. Bunun için boyumuz, posumuzu değil, kafamızı görmeniz kâfi... Biz, akıl öğrenmek istiyenlere kafamızı, haddini bildirmek istediklerimiz olursa onlara da boyumuzu posumuzu gösteririz!

Adanada M. Erkuş:

«1 — Çocuk doğuranlara 15 metre bez vereceklerdi, bizim bebeğimiz kırk günlük oldu, hâlâ bez verilmedi.

2 — Şekeri kimler yiyecek?

3 — Bizim sofrada hem taze, hem kuru fasulye yeniyor. Hangisi daha iyi?»

CEVAP:

1 — Herhalde çocuğun sıhhat ve hayatı hakkında emin olmak istiyorlar, bez boşa gitmesin diye... Üç aylık olunca bir daha müracaat edin, alamazsanız bize yazın, size ikinci bir sebep daha bulalım!

2 — Bilmiyormuş gibi bana soruyorsunuz. Elbette ben değil!

3 — Fasulyelerin cinsine bakar: nümune olmak üzere bir miktar tarafımıza gönderirseniz, tecrübesini yaptıktan sonra, neticeyi size bildiririz!

Akılhocası

VARLIK VERGİSİ

Yıllarca beklemiştik biz bekârlık vergisi,
Çıktı onun yerine şimdi varlık vergisi.

Resmî lisanda ismi onun varlıktır amma
Hususî lehçemizde bahtiyarlık vergisi!

Ne mağrur vurguncular göreceğiz yakında
Servetinin var diye bir milyarlık vergisi!

Keşki benim de olsa hanlarım, dükkânlarım,
Razıyım olsa hattâ bin tomarlık vergisi!

Bukadar akıl veren çıkmazdı elâleme
Ukalâdan alsalar işgüzarlık vergisi.

Muhterem İbnilemin Mahmut Kemal, eminim,
Kıyamet kopsa vermez ihtiyarlık vergisi.

Gam yemez nark koysalar gençlik hazinesine,
Kaldı İzzet Melihin bir baharlık vergisi.

Fuat Şemsi dostumun nice olurdu hali
Alsaydılar adamdan ya kibarlık vergisi?..

Mithat Cemal Boğaza çıkardı dehşetinden
Tarhedilse kazara şikemharlık vergisi!

Saffet Şava mutlaka iflâs etmek düşerdi
Kabul edilmiş olsa vefakârlık vergisi..

Bu varlık vergisinden sana ne, Çamdeviren?
Sana yıkım olurdu belki darlık vergisi!

SON GÜNLERDE İNENLER

Altın fiyatı indi!..

Bozğuncunun kafasına yumruk indi!..

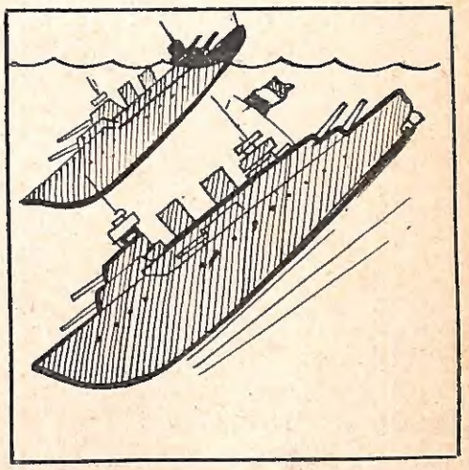

Fransız filosu denizin dibine indi!..

Sarhoşların yüreğine indi!..

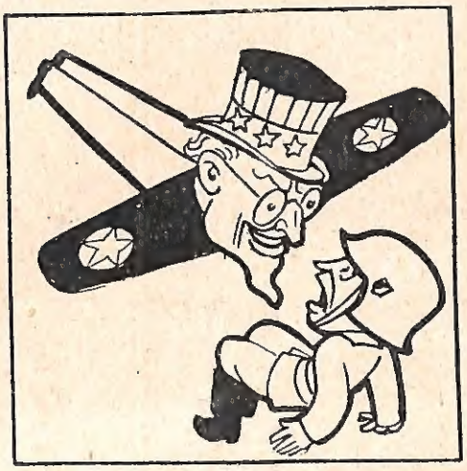

Amerika Afrikada Mihverin tepesine indi!..

Akdenizde yelkenler suya indi!,..

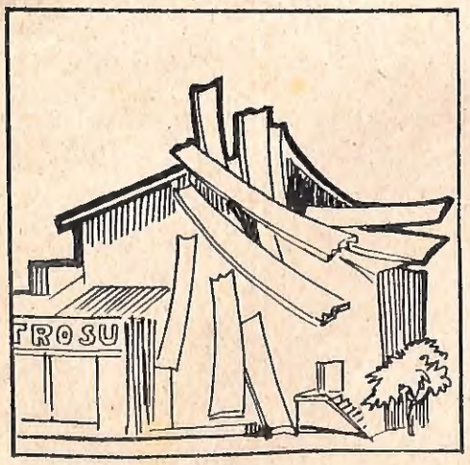

Fırtınadan Şehir Tiyatrosunun damı indi!..

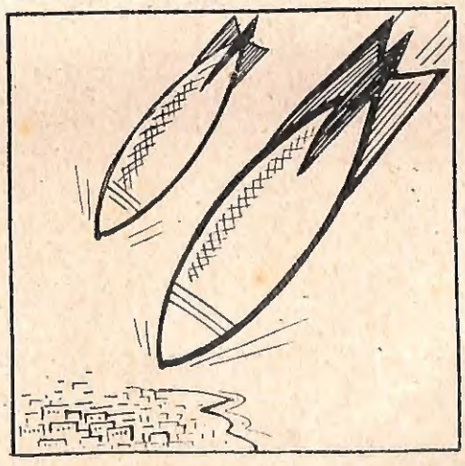

Torinoya dört tonluk bombalar indi!..

Duraklar kalkınca ayaklarımıza kara su indi!

Muhtekirl rin burunları indi!..

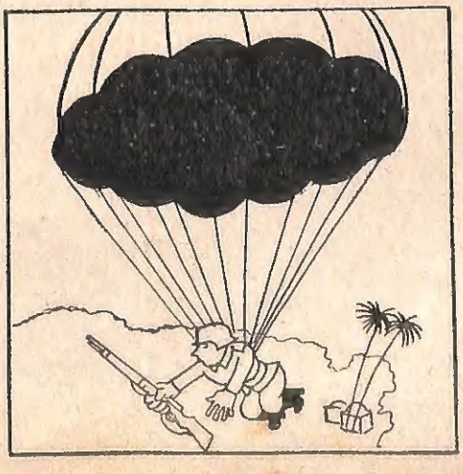

Tunusa Alman paraşütçüleri indi!..

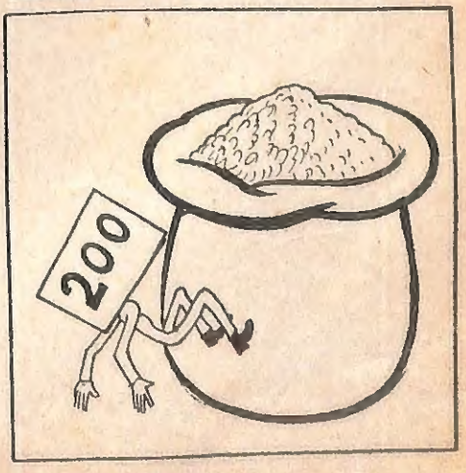

Pirinç fiyatları indi!..

Üû ahbap çavuşların çevirdikleri oyundan son sahne!..

Niçin Evlenmemiş?

İRİ siyah saçlı, siyah gözlü, duruşuna bakılırsa doğ u söz, doğru özlü, öteki saçları alga dalga, gözleri oyalı, koşmasına kulak verilirse yüzü ibi sözleri de boyalı, iki taze diler. Tenha vagonda beni okmuş farzederek yüksek sese konuşuyorlardı. İkisinin de zun zamandanberi karşılaşmak fırsatını bulamamış iki eski ost oldukları hararetli konuşmalarından belli oluyordu.

Sarışın kız, arkadaşına meklı tarafından bahis açtı:

— Evlendin mi?

Siyah saçlısı başını salladı:

— Evlendim..

— Kiminle?

— Babamla şarkta iken bir smet çıktı, genç bir subay... abam: «Bu işte bir hayır var!» edi, annem de ötedenberi bamın her dediğini tasdik eder. en de ağzımı açmadım. Söz sildi, gitti...

— Nasıl, memnun musun?

— Çok, hem de pek çok... Kendisi bir tabura kumanda ettiği halde benim sözümden bir adım bile dışarı çıkmıyor. Ne yalan söyliyeyim, çoluğunu, çocuğunu kuş sütü ile besliyor. Şikâyet etsem nankörlük olur... Ya sen ne yaptın? Evlendin mi?

— Hayır..

— Nasıl olur? Daha ben nişanlanmadan evvel senin bir doktorla evleneceğini işittimdi..

— Doktor mu? Ha, o benim üçüncü nişanlım...

— Sahi mi? Ondan evvelkiler de var demek?

— Evet, birincisi yüksek mühendisti. Nişanlandık, ayrıldık.

— Niçin?

— Yüksek mühendisliğini ispat etmek için yüksek bir apartıman yapmak niyetinde imiş, bu apartmanı yaptıracak kadar param olmadığını anlayınca projelerini başkasına tatbik etmek için cetvelini, pergelini aldı, gitti..

— Ya ikincisi?

— Bir tayyareci idi... Beni kafese koyacağı gün başka bir kanarya gördü, ardı sıra havalandı, gitti...

— Ya o doktor?

— Önce yalnız benim nabzıma göre şerbet veriyor sandım, bir de baktım ki, nabzına göre şerbet vermediği kadın yok... Reçetesini, şişesini cebine koyduğum gibi kendisini yolcu ettim...

— Hepsi bukadar mı?

— Yok a canım, bunlar daha başlangıcı... Arkasından bir avukat daha talip çıktı. Nikâhlandık, düğünümüz olmadan ayrıldık...

— Evlenseydin iyi yapardın!

— Vakit kalmadı ki... Daha nişanlı iken evli arkadaşlarımı boşanmıya teşvik edip avukatlıklarını fahriyen kabul etmiye hazır olduğunu vadeder, dururmuş...

— Sebep?

— Kendisine reklâm yapmak istiyormuş... Ben de ona bu fırsatı verdim: Bizim ayrılmak davamızda kendi avukatlığını yaptı!

— Ya beşincisi?

— Bir tüccar... Vurguncuyum diye geldi, çattı... Bermutat yüzükleri takdık. Fakat vurgunculuğunu anladığımız gün kendisine kapıyı gösterdik..

— Niçin? Zaten vurguncu olduğunu biliyordunuz ya?

— Biliyorduk ama, bizi vuracağını bilmiyorduk. Alışmış kudurmuştan beterdir derler, bu tüccar da elimizdeki, avcumuzdakini sattırıp sermayesine eklemek istiyormuş...

— Öyle ise isabet olmuş!

— Daha bitmedi ki...

— Deme!

— Derken bu sefer bir kaptan çıkageldi. Tam manasile bir deniz adamı... Fakat bu mübareğin de kara ile hiç alâkası yok! Dünyanın dörtte biri kara derler ya, bu kaptan o dörtte biri de kabul etmiyor. Konuşurken hep: «dümeni kırdık, rampa ettik, alabanda.. küpeşte, bucurğat, palamar..» gibi lâflar... Kendimi hep Okyanusta sanıyordum. Ha torpil yedim, ha mayına çarpıyorum gibi bende bir telâş, bir korku... Zaten safram da var. Adamı gördükçe başım dönmiye, kulaklarım uğuldamıya başladı... İyisi mi, buna da elveda dedim!

— Sonra?

— Anlatacağım..

Kız anlatmıya devam ededursun, ben gideceğim yere varmıştım, trenden indim!

En ince şairimiz!...

Yeni Belediye âzalarlle mülâkat

SON seçimde İstanbul belediye meclisine giren bahtiyarları görmek, onlarla görüşmek için umumî salona girdim. İlk önce beni de yeni âzalardan biri sanarak güler yüzle karşılıyan salondakiler, gazeteci olduğumu anlatınca, biraz yadırğar gibi oldular. Fakat hüsnü niyetle ziyaretlerine gittiğimi söyleyince tekrar eski samimîliği, eski şirinliği takındılar. Evvelâ belediye meclisinin demirbaş âzası ve daimî encümenin yarı demirbaş âzası Avni Yağıza sokuldum:

— Yeni sene için yeni faaliyet programınız nedir?

Gülümsedi:

— Taze taze fıkralar... Güzel güzel hikâyeler...

— Fakat, dedim, bu söyliyeceğiniz masallar yalnız meclis arkadaşlarına münhasır kalmasa... Müntehipleriniz de bundan faydalansa...

— Onu da düşünmüyor değiliz: kömür buhranı hissedilince sıcak bir fıkra, şeker fıkdanı baş gösterince tatlı bir hikâye tevzi edilse, belediyenin de, beldenin de epey işine yarar.

Avni Yağız kadar olmasa bile, yine belediyenin demirbaş defterine sabit mürekkeple kayıtlı âzadan, Refik Ahmede yanaştım:

— Siz yeni sene için ne hazırlıyorsunuz?

— Geçenlerde neşrettiğim «Çıplaklar» romanının mabadını..

— İsmini ne koyacaksınız?

— Birkaç tane buldum ama, içlerinden birini seçmesi için sayın belediye reisinin ince zevkine müracaat edeceğim.

Doktor Turhan ile karşılaşınca:

— Ya siz, dedim, şehrin imarı hakkında bir şey düşünüyor musunuz?

Doktorun neşesi yerinde idi, onun bu neşesine dostu Sadi de iştirak ediyordu:

— Bizim tarafın imardan yana hiç bir sıkıntısı yok. Cenabıhak bize tâ ezelden bin metre genişliğinde, on beş bin metre uzunluğunda dümdüz bir cadde ihsan etmiş ki, ne imar edilir, ne de harap olmak bilir!

— Sizin taraf neresi? Bu baş döndürücü caddenin adı ne?

— Bizim taraf Sarıyerdir, caddenin adı da Boğaziçi!

Tam o sırada Hüseyin Pektaş ile mühendis Rağıp beraber ce içlerini çektiler:

— Ah, biz de o caddenin kıyıcığında oturuyoruz amma, halimiz harap...

— Nerede oturuyorsunuz?

— Bebekte.

— Peki, Sarıyerliler mamur oluyor da siz neden harap oluyorsunuz?

— Sarıyere henüz dokunan yok da onlar keyifte... Halbuki bizim semti imar ediyorlar!

Muallim Ahmet Halidi gördüm, dedi ki:

— Zengin bir programla işe girişiyorum. Fıkaraya bedava yemek, muhtaçlara havadan elbise dağıttıracağım..

— Çok güzel... Bir de kütüphanenizden ayni şartlarla kitap dağıtmayı tecrübe etseniz...

Muallim Ahmet Halit bu müşkül suali keskin zekâsile önledi:

— Okumazlar ki, bayım, okumazlar ki... Sonra kilo fiyatına satarlar, bizim kitaplarımız rakiplerin ellerine düşer, başımız derde girer!

Eczacı Ferit, söze karıştı:

— Amerikada havadaki azotu toplayıp bir hap yapıyorlarmış, bütün gıdaların yerini tutuyormuş... Ben de bu büyük keşfin peşindeyim, tecrübelerimde muvaffak olursam ortada iaşe buhranı kalmıyacak!

İçtima başlamıştı, salondan ayrıldım.

İspinoz

Haset

Arkadaşım, her ay piyango talihlileri ile meşgul olur:

— Bu sefer elli bin liralık mükâfat bilmem kime isabet etmiş... Adamdaki talihe bak!

— Gördün mü? Otuz bin lirayı falan almış... Sana bana gelince hava!

— Ne dersin, yılbaşının büyük ikramiyesi bir kumarbaza kısmet olmuş... Artık kazandığı paranın şansı ile dünyayı siler, süpürür!

Onun böyle piyango talihlileri ile meşgul olması sinirime dokunuyordu. Geçen gün yine:

— Kırk bin lira kimin biletine çıkmış, biliyor musun?... Ne sor, ne ben söyliyeyim!

Deyince dayanamadım:

— Sana ikramiye çıktığı yok mu?

— Nerede bende o talih!

— Vah vah... Kaç biletin var?

— Talihi olmıyan adamın bileti sorulur mu?

— Neden?

— Talihim olmadığı için bilet almıyorum ki!

Erkek — Zengin olmak hakkındaki bu yeni kitaptan çok istifade ettim..

Kadın — Aklın varsa eskileri okut daha çok istifade edersin!..

Geminin Namusu

ROMAN: HİKMET FERİDUN

— 6 —

Vay küçük hanım vay be!..

Çurçur gülümsedi:

— Küçük hanım deme. Pren ses o prenses... Prenses hazretleri çalışırlar mı? Baksana dönerkebabı gibi döne döne etlerini pişiriyor.

Orkinos cevap verdi:

— Ben kaptan olsaydım da sen görürdün.. çalışır mıydı, çalışmaz mıydı? Vallâhi onu kamçı ile işe sürerdim kamçı... Böyle erkek gibi tek başına kaçan, gemilere binip dünyanın öteki ucuna giden kızları kamçı temizler.. anlaşıldı mı?

Orkinos her fırsatta Yıldızın aleyhine ateş püskürüyordu. Hele şu kıyafete bakındı!.. Geminin namusu gitmişti.. Ah geminin namusu!..

* * *

KAÇAK ÇALIŞMAK İSTEYİNCE DOĞRU MUTFAĞA GÖNDERİLİYOR..

Ertesi günü Yıldız sinirli bir tavırla kaptanın yanına yaklaştı:

— Gemiye giren bütün kaçak yolcuların çalışmaları âdetmiş!.. Ben de parazit değilim. Siz «parazit» ne demektir bilir misiniz?

Genç kaptan gülümsedi:

— Bilmem!..

— Yani anlıyacağınız ben de yediğim yemeği hak etmeliyim. Çalışmak istiyorum. Bana bir iş veriniz.

Turgut kaptan gülümseyerek onun yüzüne bakıyordu. Bu kıza hiddetlenmek de, neşelenmek, alay etmek de, korkmak kadar yakışıyordu.

Süvari, onu biraz üzmek istedi. Alaycı tavırla sordu:

— Afrika şilebinde siz ne yapabilirsiniz acaba?

Yıldız cevap verdi:

— Her şey, hattâ kaptanlık bile. Bu gemiyi mükemmel kullanabilirim.

— Ya.. bu mühim işte!..

— İnanmıyor musunuz? Babamın kocaman deniz motörünu ve kotrayı ben idare ederdim...

— Evet ama.. bu, muhterem pederinizin deniz motörü, yahut kotrası değil ki!..

— Ondan biraz büyükçe işte... Sahi beni kaptanların nöbet cetveline sokabilirsiniz.

Turgut kaptan güldü:

— Yok.. dedi, sizi o zahmetlere sokmak istemem. Geminin idaresinden vazgeçiniz.

— Fakat ben herhalde çalışmak istiyorum.

— Peki, o halde mutfakta ahçıya yardım ediniz. Yemek pişiriniz,.. Bir kadın için bir gemide en münasip vazife bu olsa gerektir sanırım. Hem siz yemeklerden son derece şikâyetçi değil misiniz? İşte tam fırsatı... Eğer elinizden geliyorsa bize marifetlerinizi gösteriniz... Sayenizde o şikâyet ettiğiniz yemeklerden kurtulalım. Midemize lezzetli bazı yemekler gitsin. Kendinize güveniyor musunuz? Nasıl mutfakta muvaffak olabilecek misiniz?

Genç kız kendisini mutfağa sokmak, ahçı yamağı yapmak istiyen bu adamı sivri tırnakları ile dıdık didik etmek istiyordu. Lâkin yutkundu ve renk vermedi.

— Neden kendime güvenmiyeyim. Hem öyle güzel yemekler yaparım ki... Yalnız belki benim yaptığım yemekleri siz beğenmezsiniz. Çünkü yalnız alafranga yemek bilirim. Siz alışık değilsinizdir.

— Zarar yok... Ne olsa yeriz biz. Zaten siz sadece ahçıya muavinlik edeceksiniz. Demek şimdi mutfağa gidiyorsunuz...

— Gidiyorum ama, kaptanlık etseydim daha iyi olurdu. Siz insandan ihtisasına göre istifade etmesini bilmiyorsunuz.

— Şimdilik mutfağa gidiniz de sonra...

Genç kız uzaklaşırken kaptan onu heyecanla durdurdu:

— Lâkin ayağınızdaki bu pantalon da başka mı? Ötekini kesmiştiniz.

— Evet, bu başka..

— Bunu da nereden buldunuz?

— Hamsi kaptan verdi!..

Tayfalar hayretten dillerini yutacaklardı. Prenses hazretleri o züppelikleri ile nasıl mutfağa girmeyi kibrine yediriyordu?

Yıldız «Filosof» lâkabını taşıyan ahçıya şöyle diyordu:

— Benim için dünyanın en aykırı yeri mutfaktır. Fakat ne yapayım? İş iştir. Parazit bir mahlûk olarak kalmak istemiyorum. Amerikada bulaşıkçılık eden prensesler var, orada tahsilde iken bunlardan ikisi ile tanışmıştım!

«Filosof», kendi yemeklerini beğenmiyen bu güzel çaçaron kıza göze çarpan bir hayretle bakıyordu. Onun önüne büyük bir tencere patates koydu:

— Artık bu patatesleri siz soyar, siz pişirirsiniz, değil mi?

Genç kızın gözleri açıldı:

— Fakat nekadar çok..

Ahçı gülümsedi:

— Eh.. kaç boğazız?..

Yıldız elindeki bıçakla patatesleri soymıya başladı. Bu haber bütün gemiye yayılmıştı. Herkes prenses hazretlerini mutfakta, iş başında görmek istiyordu. Bir an içinde mutfağın penceresinde bir sürü baş belirdi. Orkinos, Çurçur, Dalyan, Dalga Hasan hepsi bu manzaraya kahkahalarla gülüyorlardı.

Dalga Hasan bu harikulâde tablo karşısında yeni bir şarkı çıkarmıştı:

«Küçük de hanım bıçak da almış eline, eline..»
«Orkinosun pantalonu geniş de gelmiş beline, beline..»
«Prenses hazretleri bıçak da almı eline eline..»

Orkinos bile o mendebur sesile bu şarkıyı söylüyordu. Yıldız hemen tencereden iki iri patates aldı ve pencereye doğru bütün kuvvetile fırlattı.

Suratlarına patates yiyenler bile kahkahadan kırılıyorlardı. Filosof ahçı, herkese olduğu gibi genç kıza da nasihat verdi:

— Bir ahçı her şeyden evvel âsabına hâkim olmalıdır. Sinirlenmeyiniz!..

Lâkin dışarıda kendisi için çıkarılan şarkı söylenip duruyordu.

Yuvarlak pencereden kafanın biri girip biri çıkıyordu. Onlara bakacağım, derken Yıldızın elindeki bıçak kaydı ve parmağını adamakıllı kesti. Can acısı ile hiddet birleşince deli gibi olmuştu. Mutfakta gözüne ilişen büyük havan tokmağını kapınca dışarıdaki münasebetsizleri yakalamak için fırladı. Lâkin ilk adımda kaptanla göğüs göğüse çarpıştı. Süvari şaşırmıştı:

— Neniz var? Bu telâş ne? Elinizi de kesmişsiniz... Vah, vah vah!...

Genç kız, kaptandan hiç ummadığı bu alâka karşısında coştu:

— Onlar sebep oldular işte. Pencereden bakıp beni kızdırıyorlar. Hakkımda şarkı çıkarmışlar. Hepsini azdıran o yezit Orkinos... Kafalarını kırmıya, terbiyelerini vermiye gidiyorum.

Kaptan onu kolundan tuttu:

— Ben onlarla meşgul olurum. Siz şimdilik şu elinizi sa-

— Artık soğuktan yana korkum kalmadı..
— Hayrola, kömür mü aldın?..
— Yok yahu, karıya manto aldık!..

rınız bakalım..

Böyle söylıyerek genç kızı kamarasına götürdü. Parmağına biraz tentürdiyot sürdü ve onu kendi elile sardı. Sonra da:

— Bugün yaralı sayılırsınız, hem de vazife başında yaralandınız. İstirahat edebilirsiniz.

— Hayır, hayır, çalışacağım. Bir kaçak gibi çalışacağım! Ben yine mutfağa iniyorum!..

Böyle söyliyerek tekrar mutfağa döndü. Lâkin patates ayıklamakta son derecede sıkıntı çekiyordu. Hattâ iki parmağını daha kesti. Kabahatı kendinde değil, hep patateslerde buluyor, ahçıya:

— Aman bu sizin patatesleriniz bir tuhaf... çok sert, kesilmiyor!.. diyordu.

Maamafih bin bir zorluk içinde patatesler ayıklandı ve onları Yıldız pişirdi.

Lâkin o akşam bütün gemi aç kaldı. Çünkü prensesin patatesini yemiye imkân yoktu.

Dalga Hasan prensesin patates yemeği için yeni bir şarkı çıkardı. Orkinos da saatlerce geminin namusundan bahsetti, durdu.

O günden sonra mutfakta yorulmaması için hep birlikte Yıldıza rica edecek oldular. Çünkü aç kalıyorlardı. Lâkin Yıldız onların ricalarını dinlemiyordu bile. «Bir kaçak gibi çalışacağım!» diyor, başka bir söz söylemiyordu.

Fakat nihayet bir gün o hayatında hiç bir şeyden şikâyet etmiyen filosof ahçı, kaptanın karşısına dikildi:

— Efendim, bir şikâyetim var!.. dedi.

Kaptan kulağına inanamıyordu:

— Nasıl? Bir şikâyet mi? ...in mi?

— Evet, benim... Bizim ye...amaktan şikâyet edeceğim. ...ni prenses hanımdan...

— Nedir şikâyetin?

— Efendim, Allah rızası için onu benim yanımdan alınız... Yoksa beni ahçılıktan başka bir işe veriniz.

— Ne oldu?

— Daha ne olacak? Faydasından çok zararı dokunuyor bana. Yemek pişireceği yerde mutfağın duvarlarına elma, armut, balık, zerzevat resimleri yapmıya kalkıyor. Hamsi kaptan da onunla birlik. Ayağımın altında dolaşıp duruyorlar. Yemek mi pişireceğim, böyle şeylerle mi uğraşacağım?

Filosofun bir şeyden şikâyet etmesi için onun ne hale geldiğini Turgut kaptan anladı. Gülümsedi:

— Peki, dedi.. sen merak etme. Artık ben senin yamağı mutfaktan alırım.

— Al Allah aşkına efendim al!.. İyi kız, hoş kız, çok güzel kız ama mutfağa yaramaz.

* * *

BİR GEMİNİN SEYİR DEFTERİNE NELER YAZILIR?

Turgut kaptan Yıldızın münakasaları oldukça uzun sürdü.

Genç kız:

— Ne çıkar sanki? Mutfağın duvarı berbat. Onu birkaç resimle süslemişsem fena mı ettim? Hazır benim gibi bir ressam elinize düşmüşken size ne mutlu. Zevk sahibi bir kaptan bu fırsattan istifade ederek hemen gemisini süsler. Ben de fırçamla size hizmet etmiş olurum. Biliyor musunuz ben kaç sene Akademide çalıştım?

Bundan sonra genç kız:

— Arkası var —

»Bayer« sahibi niçin itimad işaretidir?

Çünkü »Bayer« ilâçları bütün dünyada milyonlarca defa denenmiştir. »Bayer« ilâçları ilmî araştırmaların neticelerile senelerce süren tecrübeleri kendisinde birleştirmiştir.

BAYER

AYARI TAMAM ve GAYET ZARİFTİR
MOVADO
ACVATIC
165 BİRİNCİ MÜKÂFAT

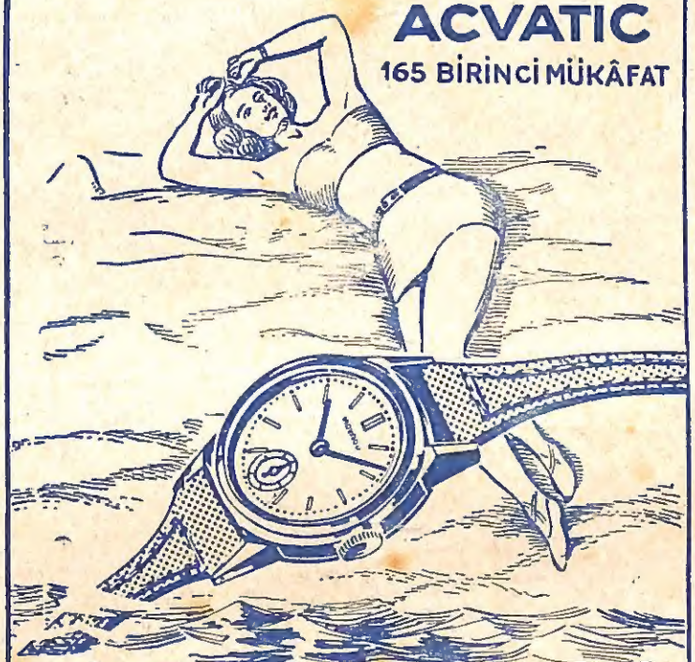

BİR PUDRA tecrübesi önünde
10.000 KADININ HAYRETİ

Daha genç ve daha sevimli görünebileceğinizin Kat'i DELİLİ

Pudracılıkda şayanı hayret son bir keşif.. İpekli bir elekten geçirilen en ince bir pudra ile karıştırılmış cildi güzelleştiren, ona güzel bir cazibe ve yeni bir hayat veren bir unsur... Donuk ve çirkin bir cildi, gençliğin tabiî renklerile süsler. Bundan maada, pudra iki misli fazla müddet sabit kalır. Bu kıymetli unsur (Krema köpüğü) namı altında beratı istihsal edilmiş ve yalnız Tokalon pudrasında bulunmaktadır..

BUGÜN bu TECRÜBEYİ Yapınız.

CİDDEN MUHİM BİR TEKLİF

Yüzünüzün bir tarafına krema köpüğü sayesinde istihzar edilen Tokalon pudrasını ve diğer tarafına her hangi bir pudrayı sürünüz. Şayet "Krema köpüklü pudra" ile pudralanmış taraf diğerinden daha güzel daha taze ve daha cazip görünmezse Tokalon pudrasına verdiğiniz para iade olunacaktır.

Tokalon pudrasının Paristeki çok fazla rağbet bulan 8 yen rengi vardır.

ELLİ * TÜRK * BÜYÜĞÜ

Binlerce okuyucunun ısrarla vaki olan isteklerini yerine getirmek için ELLI TURK BUYUGU Albümünü tekrar bastık. Cidden buyuk fedakârlıklara katlanarak başarmıya muvaffak olduğumuz bu eser eski nefasetini kaybetmek şoyle dursun, daha nefis bir kâğıda ve yepyeni bir şekilde satışa çıkarılmış bulunuyor. Ciltli olarak fiyatı 150 kuruştur. Türkiye hudutları dahilinde bütün bayilerden ve kitapçılardan tedarik edebilirsiniz. Bulunduğunuz yerde bayi yoksa posta havalesile YEDİGUN idaresi adresine 150 kuruş gönderdiğiniz takdirde siparişiniz derhal ifa olunur. Posta masrafı bize aittir. Adresinizi lütfen açıkça yazmayı unutmayınız.

MODEL

Aylık moda mecmuası olan «MODEL» in 1 nci Kânun sayısı mevsimin en son ve zengin buluşları ile satışa çıkmıştır. Fiyatı 25 kuruştur. Bütün gazete bayileri ile müvezzilerden isteyiniz.

Karikatür

TOMBUL TEYZE SİGARA DÜŞMANI:

Tombul Teyze — Bu pahalılıkta sigaraya başladım ha...

Tombul Teyzenin kocası — Tövbeler tövbesi karıcığım, ben sonunda böyle (Hanımeli) nin de yükseleceğini bilir miydim!..